

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΗΛΛΗΝΗΣ

Εκδιδόμενον ὑπὲρ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ.κ. Κ. Μητροπούλου, Σ. Βουτσαῖ, Γ. Μοσχάκη, Γ. Ν. Χατζιδάκι, καὶ Γ. Μ. Δαρμάρη διευθύνοντες

Η ΒΕΒΗΛΩΣΙΣ ΤΩΝ ΝΑΩΝ

Ἀπησχόλησεν ἄλλοτε τὸν Ἀθηναϊκὸν τύπον ζήτημα ἐπουσιῶδες μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐφ' ᾧ καὶ ἐπεισοδιακῶς ἐθίγη, ἀλλὰ πολλὴν ἐνέχον τὴν σοβαρότητα. Ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βράχου τῆς Τέχνης καὶ παρὰ τὰ κράσπεδα τοῦ Παρθενῶνος συνελέγησαν ἅπαξ καὶ δις καὶ πολλάκις ὑπὸ τῶν ἀρχαιοφυλάκων, οὐχὶ στέφανοι δάφνης ἢ δεσμίδες ἀνθέων βαρυτίμων, εὐλαβῆ ἀναθήματα ἐνθουσιῶδων προσκυνητῶν, ἀλλὰ φιαλῶν συντρίμματα καὶ καρπῶν φλοιοὶ καὶ ὠν κελύφη καὶ ράκη ἐφημερίδων, χρησιμευσασῶν ὡς περιτυλίγματα λιπαρῶν ἐδωδίων, πάντα ταῦτα τεκμήρια πεζωτάτων εὐωχιῶν, ἐν χώρῳ ἐν ᾧ ἂν οὐχὶ ἄλλο, ἐλατρεύοντό ποτε θεοί, ἐκπτωτοὶ μὲν ἤδη, ἀλλὰ θεοὶ τῶν προγόνων ἐκείνων, ὧν καὶ αἱ σκιαί ἔτι ἔχουσι τὴν δύναμιν νὰ λαμπρύνωσι καὶ δοξάζωσιν ἡμᾶς.

Αἱ βεβηλώσεις αὗται ἐχαρκτηρίσθησαν, ὅπως καὶ ἦσαν πράγματι, σκανδαλώδεις, ἀπαγορευτικὰ δὲ μέτρα καὶ αὐστηρὰ ἐπαγρύπνησις τῶν ἀρχαιοφυλάκων συνετέλεσαν ὅπως τὸν κακὸν μὴ ἐπαναληθῇ ἔκτοτε.

Ἀπὸ τοῦ οὗτω ἐξαγνισθέντος Παρθενῶνος κατέλθομεν ἤδη εἰς τοὺς ναοὺς τοῦ ζῶντος Θεοῦ μίαν ἡμέραν μετὰ τὰς ἐκλογάς. Δὲν ἐπιχειροῦμεν ἀπαρίθμησιν καὶ τεχνολογίαν τῶν χαμαὶ ἐρριμένων ἀντικειμένων, οὐδὲ περιγραφὴν τοῦ ἐδάφους, ὅπερ ὡς μόνον προορισμὸν ἔχει νὰ βασιτάξῃ εὐλαβεῖς λατρευτὰς τοῦ ἐνὸς Θεοῦ. Θὰ ἦτο τὸ τοιοῦτον ἀνάρμοστον καὶ διὰ τὸν ἀναγνώστην καὶ διὰ τὸν γράφοντα.

Ἐρωτῶμεν μόνον : Τῶν ἱερέων ὑψηλοτέραν ἔχουσιν οἱ ἀρχαιοφύλακες τὴν ἀποστολήν; Οἱ κατὰ τόπους ἐπίσκοποι δὲν ἰσοδυναμοῦσι πρὸς τοὺς ἐφόρους καὶ ἡ Ἱερά Σύνοδος δὲν δύναται ν' ἀντιτάξῃ ἴσα ἐπιχειρήματα καὶ ἴσῃ πειθῶ πρὸς τὴν Γεν. Ἐφορίαν τῶν Ἀρχαιοτήτων ; Τὰ ἐρείπια τῶν ναῶν τῆς ἀρχαιότητος εἶναι ἄξια μείζονος εὐλαβείας ἢ αἱ ἐκκλησίαι, ἃς σκέπει ὁ σταυρὸς καὶ ἐν αἷς τελεῖται τὸ μυστήριον τῆς θείας εὐχαριστίας ;

Ἄν ὅχι, πῶς δὲν εὐρίσκειται μία κυβέρνησις, μία δημοτικὴ ἀρχή, ὅπως εὐρέθη ἤδη ἡ τοῦ Πειραιῶς, ἥτις νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτὰς τοῦ ρύπου, ὃν ἀφίνουσιν αἱ ἐκλογαὶ καὶ ν' ἀπαλλάξῃ ἐπίσης τὸ κοινὸν μὲν φρικτοῦ σκανδαλοῦ, τοὺς δ' ἐν τοῖς ναοῖς ἀσχημονοῦντας τῆς βαρυτέρας τῶν ἁμαρτιῶν ;

Ὡ! Ἐὰν εὐρισκώμεθα ἐν τῇ τελειότητι ἐκείνῃ, ἣν δυνειροπολοῦμεν νὰ παρασκευάσωμεν διὰ τὰς ἐπομένους γενεάς, βεβαίως θὰ ἦτο πρέπουσα ἢ ἐν τοῖς ναοῖς ψηφοφορία, διότι θὰ προσῆκεν ἢ ἐν αὐτῷ τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ ἐκτελέσεις τοῦ ὑψίστου πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντος. Ὅπως εἴμεθα ὁμῶς ἡμεῖς, ἃς μὴ συνειθίζωσι νὰ γίνωνται καὶ τὰ τέχνα ἡμῶν.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ¹

Κυριακὴ ἐβδόμη.

(Λουκ. η'. 41—56)

Κείμενον²

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, (καὶ αὐτὸς ἀρχὸν τῆς συναγωγῆς¹ ὑπῆρχε,) καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ὅτι θυγάτηρ μονογενὴς ἦν αὐτῷ ὡς ἐτῶν δώδεκα, καὶ αὕτη ἀπέθνησκεν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτόν, οἱ ὄχλοι συνέπνιγον³ αὐτόν. Καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος⁴ ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἥτις, εἰς ἰατροὺς προσαναλώσασα⁵ ὅλον τὸν βίον, οὐκ ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὀπισθεν⁶ ἤψατο τοῦ κρασπέδου⁷ τοῦ ἱματίου αὐτοῦ καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς. Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ἀρνούμενον δὲ πάντων, εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ. Ἐπιστάτα,⁸ οἱ ὄχλοι συνέχουσίν σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις. Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν. Ἡψατό μου τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνων δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ. Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε, καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ, δι' ἣν αἰτίαν ἤψατο αὐτοῦ ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἰάθη παραχρῆμα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ. Θάρσει θυγάτερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἐτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἔρχεται τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου, λέγων αὐτῷ. Ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου, μὴ σκύλλε⁹ τὸν διδάσκαλον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ, λέγων. Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε καὶ σωθήσεται. Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, οὐκ ἀβῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα, εἰμὴ Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα. Ἐκλαιοὶ δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο¹⁰ αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε. Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐφώνησε, λέγων. Ἡ παῖς ἐγείρου. Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα· καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. Καὶ ἐξέστησαν¹¹ οἱ γονεῖς αὐτῆς· ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδεὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

Σημειώσεις

1. Ἀρχὸν τῆς συναγωγῆς, ἥτοι πρόεδρος, προστάς τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων, ἀρχισυναγώγος· συναγωγή δὲ ἦτο, ὡς γνωστὸν, τόπος ἱερὸς, ἐνθα οἱ Ἰουδαῖοι ἐτέλουν τὴν λατρίαν των. 2. Συνέπνιγον=συνέθλιβον. 3. Ἐν ῥύσει αἵματος=πάσχουσα αἱμορραγίαν. 4. Εἰς ἰατροὺς προσαναλώσασα=ἐξοδεύσασα εἰς ἰατροὺς ὅλην τὴν περιουσίαν της. 5. Προσελθοῦσα ὀπισθεν=ἐπὶ σθεν, ἥτοι πλησιασασα κρυφίως μὴ τολμῶσα νὰ ἐγγίῃ φανερά τὸν Ἰησοῦν, διότι ἐνεκα τοῦ νοσήματός της ἐθεωρεῖτο κατὰ νόμον ἀκάθαρτος. 6. Τοῦ κρασπέδου=τοῦ ἄκρου τοῦ ἐνδύματος. 7. Ἐπιστάτα=διδάσκαλε. 8. Μὴ σκύλλε=μὴ ἐνόχλει. 9. Ἐκόπτοντο=ἐτυπτον τὸ στήθος. 10. Οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει· εἶπεν

ούτω, διότι εσκόπει να έγειρη, αυτήν· ο θάνατος παραβάλλεται πρὸς ὕπνον, διότι κατὰ τὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς δὲν εἶναι ἐξόντωσις, ἀλλὰ μεταβάσις εἰς τὴν αἰωνίαν ζωὴν. 11. Ἐξέστῃς α ν=εἰμῶναι ἐκπληκτοί.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΔΥΝΑΜΙΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΠΟΡΡΕΙ ΕΚ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Δύο θαύματα τοῦ Ἰησοῦ διηγείται ἡ προκειμένη περι- κοπὴ τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν θεραπείαν γυναικός, ἥτις ἐπα- σχεν ἐκ πολυχρονίου νοσήματος, καὶ τὴν ἀνάστασιν τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰακείρου. Καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα θαύματα πα- ρατηροῦμεν ἅψ' ἐνὸς μὲν τὴν ἀρκιν φιλανθρωπίαν τοῦ Ἰησοῦ, ἅψ' ἐτέρου δὲ τὴν μεγάλην πίστιν καὶ τῆς θεραπευτικῆς γυναικὸς καὶ τοῦ Ἰακείρου. Ἡ πάσχουσα γυνὴ πλησιάζει τὸν Ἰησοῦν καὶ πιστεύει ὅτι, ἐὰν ἐγγίσῃ ἀπλῶς τὸ ἄκρον τοῦ ἐνδύματός του, θὰ θεραπευθῇ· καὶ ἰσχυρῶς ἐπὶ ὧντι, καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτήν· «Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε». Ὁ δὲ Ἰακείρος, καίτοι ἔμχθεν ὅτι ἡ θυγά- τηρ του ἀπέθανεν, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς μετέβαιναν εἰς τὸν οἶκόν του, δὲν ἀπελπίζεται, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ Ἰησοῦς δύναται νὰ σώσῃ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ· καὶ ἐσώθη τῷ ὄντι, καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀνέστησεν αὐτήν καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν δυστυχῆ πατέρα τὴν μονογενῆ αὐτοῦ θυγατέρα. Ἀληθῶς μεγάλη εἶναι ἡ δύναμις τῆς πίστεως.

Ἐκ τῆς προκειμένης περικοπῆς διδασκόμεθα ἐπίσης ὅτι ἐκ τοῦ Ἰησοῦ ἐξέρχεται δύναμις μυστηριώδης, ἥτις θερα- πύει καὶ σωματικὰς καὶ ψυχικὰς ἀσθενείας, σώζει τὴν ψυ- χὴν ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας, ἥτις εἶναι ἡ κυριώτερη πηγὴ τῶν σωματικῶν ἀσθενειῶν καὶ τοῦ θανάτου. Πόθεν ἡ μυστηρι- ώδης αὕτη δύναμις, ἥτις ἐξέρχεται ἐκ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ σώζει τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας; Εἰς τοῦτο ἂς ἐπι- στήσωμεν ἰδιαίτερως τὴν προσοχήν.

Ἰνα πράξωμεν τὸ ἀγαθόν, δύο τινα ἀπαιτοῦνται, νὰ γνω- ρίσωμεν τὸ ἀγαθόν καὶ ν' ἀσκηθῶμεν εἰς αὐτό. Καὶ τὰ δύο ταῦτα εὐρίσκομεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν. Ἐδίδαξεν ἡμᾶς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν τί εἶναι τὸ ἀγαθόν· διότι ἐδί- δαξεν ἡμᾶς τίς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός. Καὶ συνδέονται στε- νότατα τὰ δύο ταῦτα. Ὁ ἔξω φευσθὴ ἡ διεστραμμένην περὶ Θεοῦ ἰδέαν, δὲν δύναται νὰ γνωρίζῃ τὸ ἀγαθόν, νὰ ἔχη ὀ- ρθὴν ἰδέαν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν καὶ πρὸς τὸν πλησίον. Διὰ τὴν οἱ ἀρχαῖοι διεστραμμένους ἐλάτρευον τὸν Θεόν· διὰ τὴν οὐδεμίαν ἀνεγνώριζον συγγένειαν μεταξὺ τῶν διαφόρων λαῶν· διὰ τὴν διέκρινον τοὺς ἀνθρώπους εἰς ἐλευθέρους καὶ εἰς δούλους· διὰ τὴν ἐκ φόβου ἔπραττον τὸ καλόν· διὰ τὴν οὐδεμίαν ἐλάμβανον φροντίδα διὰ τοὺς δυστυ- χεῖς· διότι εἶχον διεστραμμένην περὶ Θεοῦ ἰδέαν. Ἀν ἐξικ- ρέσῃ τις τὸς Ἰουδαίους, οἱ ὅποιοι ἐλάτρευον ἕνα Θεόν, ἀλλ' εἶχον καὶ αὐτοὶ πολλὰς ἀτελεῖς ἰδέας περὶ αὐτοῦ· ἂν ἐξικ- ρέσῃ τις σοφοὺς τινὰς καὶ φιλοσόφους, οἱ ὅποιοι, καίτοι ἀ- μυδρῶς, ἀνυψώθησαν ὅμως εἰς καθυπερκότας περὶ Θεοῦ ἰδέας, οἱ λοιποὶ ἦσαν βεβηλισμένοι εἰς τὴν πολυθεΐαν. Δὲν ἐπίστευον εἰς ἕνα Θεόν δημιουργὸν πάντων· ἕκαστος λαὸς εἶχε τοὺς Θεοὺς αὐτοῦ, καὶ ἦσαν διὰ τοῦτο οἱ λαοὶ ἕξοι ἀλλή- λους, καὶ οὐδεμία συγγένεια ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, καὶ οὐδεὶς οἶκος ὑπῆρχε πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ δυστυχεῖς. Ἐφαντάζοντο ὅτι ὁ Θεός ὑπῆρχεν ἐν ὠρισμένῳ τόπῳ, ἐν τῷ Νοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἐλάτρευον αὐτὸν ὡς ἐξελθόντα αὐτὸν ὡς σατράπην τινα καὶ Κύριον, ὅστις ἀπηξίου νὰ τα- ράξῃ τὴν ἡσυχίαν του διὰ τὰ ἀνθρώπινα πλάσματα, καὶ ἐκ φόβου καὶ κατ' ἀνάγκην ὑπετάσσοντο εἰς τὸ θέλημα αὐτοῦ. Καὶ ἐξηγεῖται ἐντεῦθεν σαφῶς, διὰ τὴν ἐκ τῆς διεστραμμένης ἰδέας περὶ Θεοῦ, ἀπέρρεε καὶ ἡ διεστραμμένη ἰδέα περὶ τῆς σχέσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν καὶ πρὸς τὸν πλησίον.

Ἦγνόνουν τὸ ἀγαθόν, διότι ἡγνόνουν τὸν ἀληθινόν Θεόν· ὁ ἄγνων δὲ τὸ ἀγαθόν δὲν δύναται νὰ τὸ πράξῃ· διότι πῶς θὰ πράξῃ τις τὸ ἀγαθόν, ὅταν ἀγνοῇ τί εἶναι τὸ ἀγαθόν καὶ διατὶ ὀφείλει νὰ τὸ πράξῃ; Καὶ διὰ τοῦτο ἡ διαστροφή τοῦ Θεοῦ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔφερε καὶ τὴν διαστροφήν τῶν ἡθῶν, τὴν ἡθικὴν ἔκλυσιν καὶ τὴν χαλάρωσιν τῶν δεσμῶν, οἱ ὅποιοι συνδέουν τὸν ἀνθρώπον πρὸς τὸν Θεόν καὶ πρὸς τὸν πλησίον του.

Ἀλλὰ κατ' ἔλθεν ἄνωθεν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν καὶ ἐνανθρωπή- σας ἐφανερώσεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸν ἀληθινόν Θεόν, μετ' αὐτοῦ δὲ καὶ τὴν ἀληθὴ τοῦ ἀνθρώπου σχέσιν πρὸς τὸν Θεόν καὶ τὸν πλησίον του. Ἐδίδαξεν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ὅτι εἰς μόνος ὑπάρχει Θεός, δημιουργὸς πάντων τῶν ἀνθρώπων καὶ πατὴρ αὐτῶν· δὲν δύνανται ἄρα νὰ ὑπάρχωσι πολλοὶ Θεοί, οἱ λαοὶ δὲν εἶναι ἕξοι πρὸς ἀλλήλους, οἱ ἀνθρώποι ὡς τέκνα Θεοῦ εἶναι ἴσοι καὶ ἀδελφοί, δὲν δύνανται ἄρα νὰ διακρίνῃται εἰς δούλους καὶ ἐλευθέρους, δὲν δύναται νὰ περι- φρονῇται ἡ γυνή, δὲν δύνανται νὰ εἶναι ἀδιάφοροι πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς πάσχοντας, ὀφείλουσι δὲ νὰ ὑπο- τάσσονται εἰς τὸν Θεόν ὡς τέκνα πρὸς πατέρα καὶ νὰ πράτ- τωσι τὸ θέλημα αὐτοῦ ἐξ ἀγάπης. Ἐδίδαξε περὶ πλέον ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ὅτι ὁ Θεός εἶναι πνεῦμα, δὲν δύναται ἄρα νὰ κατοικήσῃ εἰς ὠρισμένον τόπον οὐδὲ νὰ λατρευτῇται ὡς ἡλικῶς· ὑπάρχει πανταχοῦ, καὶ πανταχοῦ δυνάμεθα νὰ λατρεύωμεν αὐτόν, καὶ ὀφείλομεν νὰ λατρεύωμεν αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ, δι' ἔργων ἀγαθῶν. Καὶ οὕτω διδάξας ἡμᾶς ὁ Σω- τὴρ ἡμῶν, τίς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός, ἡμᾶς ἐδίδαξε ποία εἶναι ἡ ἀληθὴς ἡμῶν σχέσις πρὸς τὸν Θεόν καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώ- πους, ποία εἶναι τὰ καθηκόντα ἡμῶν πρὸς τὸν Θεόν καὶ πρὸς τὸν πλησίον. Ἀρκεῖ νὰ ρίψῃ τις βλέμμα εἰς τὴν ἡθικὴν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ θὰ πεισθῇ ὅτι οὐδεμία θρησκεία, οὐ- δεμία φιλοσοφία ἀνυψώθη εἰς τοσοῦτον ὕψος ἡθικῆς, ὅσον τὸ Εὐαγγέλιον· καὶ τοῦτο, διότι οὐδεμία θρησκεία ἢ φιλοσοφία ἀνυψώθη εἰς τὴν πλήρη καὶ τελείαν περὶ Θεοῦ ἰδέαν, τὴν ὁποῖαν μόνος ὁ ἐνανθρωπήσας Σωτὴρ ἡμῶν ἐφανερώσεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ κατέστησεν ἡμᾶς διὰ τοῦτο ἱκανοὺς νὰ πράττωμεν τὸ ἀγαθόν, διότι τότε δυνάμεθα νὰ τὸ πράτ- τωμεν, ὅταν τὸ γνωρίζωμεν καὶ ὅταν ὀρθὴν ἰδέαν ἔχωμεν περὶ αὐτοῦ. Ἐντεῦθεν ἡ μυστηριώδης δύναμις πρὸς τὸ ἀγα- θόν, ἡ ὁποία ἀπορρέει ἐκ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν.

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ γνωρίζωμεν ἀπλῶς τὸ ἀγαθόν διὰ νὰ καταστῶμεν ἱκανοὶ νὰ τὸ πράττωμεν. Πόσοι γνωρίζουσι τὸ ἀγαθόν, ἀλλὰ δὲν τὸ πράττουσιν· ἀλλ' ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ τὰ πᾶθη ἀποπλανῶσιν αὐτοὺς εἰς τὸ κακόν. Ἰνα πράξωμεν τὸ ἀγαθόν, ἀπαιτεῖται καὶ ν' ἀσκηθῶμεν εἰς αὐτό. Πρὸς τοῦτο δὲ πολλὰ εἶναι τὰ συντελοῦντα· συντελεῖ ὁ οἶκος, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀτκεῖται τὸ πρῶτον ὁ ἀνθρώπος εἰς τὸ ἀγαθόν· συν- τελεῖ ἡ κοινωνία, ἐνθα διὰ τῆς συναναστροφῆς μετὰ χρη- στῶν καὶ ἐναρέτων ἀνθρώπων προτρεπόμεθα εἰς τὸ ἀγαθόν· συντελεῖ ἡ ἱστορία, ἐν τῇ ὁποίᾳ εὐρίσκομεν παραδείγματα ἑξοχα εὐσεβεῖς καὶ ἀρετῆς, τὰ ὁποῖα ἐνισχύουσιν ἡμᾶς εἰς μίμησιν αὐτῶν. Ἀλλὰ ποῖον παράδειγμα δύναται καὶ πό- ρωθεν νὰ συγκρίψῃ πρὸς τὸ τέλειον παράδειγμα τοῦ Σωτῆ- ρος ἡμῶν; Ἐντεῦθεν ἐπὶ γῆς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν βίον ἀληθῶς οὐ- ράνιον. Ἀικρινὴν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. Πᾶσι αἱ ἀρεταὶ ἠνώθησαν ἐν αὐτῷ τῶσον ἀρμονικῶς, τῶσον τελείως ὥστε ἐνώπιον αὐτοῦ ἀποκαλύπτου- σιν ἐν σεβασμῷ τὴν κεφαλὴν καὶ αὐτοὶ οἱ δυσμενῶς διακεί- μενοι πρὸς αὐτόν καὶ ἀνευρίσκουσιν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ θεῖον τι καὶ οὐράνιον. Καὶ εἶχεν ἀνάγκην ἡ ἀνθρωπότης τοι- οῦτο τέλειον παράδειγματος, εἰς τὸ ὁποῖον ὡς εἰς πολικὸν ἀπέραντον· ἀποβλέπῃ ὁ ἀτελής ἀνθρώπος καὶ ν' ἀντλή ἐξ αὐτοῦ δυνάμεις, ἵνα παλαίῃ νικηφόρως κατὰ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων ἐμποδίων, τὰ ὁποῖα παρεμβάλλονται εἰς τὸ

ἀγαθόν, καὶ νὰ ἀσκήται εἰς αὐτό. Καὶ ὁ Θεός ἐν τῇ ἀπειρῷ αὐτοῦ ἀγάπῃ ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον τὸν Σωτῆρα ἡμῶν, ὅστις δὲν ἐφανερώσεν μόνον εἰς ἡμᾶς τὸν ἀληθινόν Θεόν, δὲν ἐδίδαξε μόνον τὴν ἀληθὴ καὶ τελείαν θρησκείαν, ἀλλὰ καὶ ἐπεσφράγισε διὰ τοῦ βίου αὐτοῦ τὴν διδασκαλίαν του καὶ κατέστησεν αὐτὴν ζῶσαν. Ἐν τῷ Σωτῆρι ἡμῶν εὐρομεν τὴν ὁδὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ζωὴν. Αὐτοῦ τὰ ῥήματα εἶναι πνεῦμα καὶ ζωὴ. Αὐτοῦ ὁ βίος καθοδηγεῖ ἡμᾶς εἰς τὸ ἀγαθόν περισσώτερον ἢ ἡ διδασκαλία του. Ἡ ἱστορία τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον, μαρτυρεῖ, ὅτι, ἂν ἐν τῷ χριστιανικῷ κόσμῳ ἐξέλκυσαν ἀρε- τὰ ἑξοχοί, ἄγνωστοι ἐντελῶς εἰς τὸν ἀρχαῖον κόσμον, τοῦτο ὀφείλεται κατ' ἐξοχὴν εἰς Ἐκείνον, ὅστις ἔζησε καὶ ἀπέ- θανεν, ἵνα ἀφήσῃ εἰς ἡμᾶς τὸν βίον αὐτοῦ τύπον καὶ ὑπο- γραμμὸν. Ἐντεῦθεν ἡ μυστηριώδης δύναμις πρὸς τὸ ἀγα- θόν, ἥτις ἀπορρέει ἐκ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν.

Πρέπει νὰ λογιζώμεθα εὐτυχεῖς, ὅτι ἐγεννήθημεν καὶ ἀνε- τράφημεν ἐν τῇ θρησκείᾳ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν. Ἐτι δ' εὐτυ- χεστέρους πρέπει νὰ θεωρῶμεν ἡμᾶς ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι, ὅτι ἐγεννήθημεν καὶ ἀνετράφημεν ἐν τῇ ὀρθόδοξῃ ἡμῶν Ἐκ- κλησίᾳ, ἥτις μόνη διετήρησε γνήσιαν καὶ ἀνόθευτον τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν. Ἀλλ' ἂς μὴ λησμονῶμεν ὅτι, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Εὐαγγελίου, πολλὰ θὰ ζητηθῶσι παρ' ἐκείνου, ὅστις ἔλαβε πολλὰ· καὶ ὅτι, ὅστις ἐν γνώσει παραδίδει τὸ καθήκον του εἰς ἄξιον μεγαλειτέρας τιμω- ρίας ἢ ἐκείνος, ὅστις ἐν ἀγνοίᾳ παραδίδει αὐτό. Ἐχομεν διὰ τοῦτο καθήκον ἐπιτακτικώτερον παντὸς ἄλλου νὰ ζῶ- μεν ὡς ἀληθεῖς χριστιανοί, διότι αὐτὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν εἶπεν, ὅτι ὁ πιστεῦων εἰς αὐτόν ὀφείλει νὰ πράττῃ τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἔπραξεν, ὀφείλει νὰ μιμῆται αὐτόν.

ΔΕΣΜΟΙ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΟΣ

Ἐλέγουμεν ὅτι αἱ κοινὰ ἐθνικὰ παραδόσεις καταλλήλως καλλιεργούμεναι ἀποτελοῦσιν ἰσχυρότατον σύνδεσμον, ἀλλ' ὅτι αὗται δὲν ἔτουν μέχρι τοῦδε παρ' ἡμῶν τῆς ἀναγκ- αίας καλλιεργίας καὶ ἀναπτύξεως. Καὶ ὅμως εἶναι γνω- στὸν ὅτι εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Γερμανίας, ἀπὸ τῶν ἐλαχί- στων δημοτικῶν μέχρι τῶν Πανεπιστημίων, ἐσπάρησαν, ἐκαλλιεργήθησαν καὶ ἐκαρποφόρησαν τὰ σπέρματα τῶν ἐθνι- κῶν παραδόσεων, καὶ ὅτι ἐξ αὐτῶν ἀνεπήδησαν αἱ ἰδέαι τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος οὕτως ἰσχυραὶ ὥστε οὔτε ἡ διάφορος θρησκεία τῶν Γερμανικῶν λαῶν οὔτε τὰ ἀντίθετα συμφέ- ροντα τῶν κατὰ τόπους ἡγεμόνων οὔτε τὰ περίεξ μεγάλα καὶ ἰσχυρὰ κράτη, εἰ καὶ ἔθρικῶς πρὸς αὐτὴν διέκειντο, ἠδυνήθησαν ἐπὶ πολὺ νὰ ἐμποδίσουν τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἐνότητος πάντων εἰς μίαν μεγάλην αὐτοκρατορίαν.

Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ γῆδες καὶ πρῶην χαίροισκοι Βούλγα- ροι, οἱ ἀποφεύγοντες ἐξ αἰσχύνης πρότερον νὰ νομαζῶνται διὰ τοῦ ἐθνικοῦ αὐτῶν ὀνόματος, ἐφανατίστησαν ἐπ' ἐσχά- των ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν ἰδέας διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ διὰ τῆς ἐκπαίδευσιν τῶν ἐθνικῶν παρὰδόσεων αὐτῶν. Καὶ σημεῖον τούτου ὅτι ἡ ἱστορία καὶ αἱ παραδόσεις αὐτῶν δὲν περιλαμβάνουσιν ἀνακαλύψεις τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, συμβολὰς εἰς τὸν πολι- τισμόν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καθόλου, ἀλλ' ἀπλῶς ἐπιτρο- μάς, φρόνους, ἐρημώσεις, κατακτήσεις κττ. Ἀλλ' ἀδύνατον ἀρκεῖ ὅτι τὰς παραδόσεις ταύτας διέπλυσαν καταλλήλως καὶ ἐδίδαξαν αὐτὰς εἰς πᾶν τοὺς νέους ἐν τῇ νεαρῇ ἡλικίᾳ, καὶ ἰδοὺ σήμερον οἱ πρὶν τρέμοντες πρὸ τοῦ ἐλαχίστου Τουρ- κού, οἱ μέχρι πρὸ ολίγων δεκαετηρίδων καυχόμενοι ὅτι ἦσαν Ἕλληνες, τολμοῦν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰς ὑπὸ τῶν Τουρκικῶν στρατευμάτων κατεχομένας καὶ ἰσχυρὰς φυλασ- σόμενας περιόχους χώρας ἡμῶν, τολμοῦν νὰ ριψικινδυνεύουν

ὑπὲρ μεγάλης Βουλγαρίας! Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον ἀγωνίζονται νὰ ἐπεκτείνουν καὶ καταστήσουν μεγάλην τὴν πατρίδα αὐτῶν εἶναι ἀποτρόπαιος· δολοφονίαι ἀθῶν χριστιανῶν, ἀρπαγαὶ καὶ πυρπολήσεις οἰκίδων καὶ περιουσιῶν τῶν ἐναντίων, τῶν σχολείων καὶ τῶν ναῶν τοῦ Θεοῦ, εἶναι πράξεις ἀτιμάζουσαι ὅχι μόνον τὸ ἔθνος τὸ ὁποῖον καταφεύγει εἰς τοιαῦτα μέσα καὶ ζητεῖ δι' αὐτῶν νὰ ἐπι- βληθῇ ἐπὶ τὰ ἄλλα, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινον γένος καθόλου. Διότι αἱ πράξεις αὗται δεικνύουν πασιδήλως, ὅτι παρὰ πάντα τὸν πολιτισμόν καὶ τὸν χριστιανισμόν ἡμῶν ὑπάρχουν ἀκόμη ἀνθρώποι οἱ ὁποῖοι οὐδὲν διαφέρουν ἀπὸ τὰ ἀγρία θηρία, εἰ μὴ κατὰ τὴν μορφήν. Ἀλλ' ἂν αἱ ἱερὰ καὶ ὑψηλὰ ἰδέαι τῆς φιλοπατρίας καὶ ἐλευθερίας πολιτείας κατήντησαν ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν Βουλγάρων νὰ μεταβληθῶν εἰς δολοφονίας, εἰς πυρπολήσεις, εἰς ἀρπαγὰς κττ., τοῦτο ἐμφαίνει τὴν ἀγρίαν καὶ βάρβαρον αὐτῶν φύσιν, τὴν ἀνεπίδε- κτον ἀληθοῦς χριστιανισμοῦ, ἡμερώσεως καὶ πολιτισμοῦ· δὲν σημαίνει δὲ οὐδαμῶς ὅτι αἱ ἰδέαι καθ' ἑαυτὰς εἶναι κακὰ καὶ ἀχρηστοὶ ἢ καὶ ἐπιβλαβεῖς. Εἰς τὰς χεῖρας βαρβάρων καὶ ἀγρίων μεταβάλλεται καὶ ἡ ἀρίστη ἐφεύρεσις καὶ ἡ ἀρίστη ἰδέα εἰς κακοὺργίαν, τὸναντίον εἰς τὰς χεῖρας εὐγενῶν ἀν-θρώπων ἀποβαίνει μέγα καὶ κοινὸν ἀγαθόν. Ὁ Σόλων πρῶ-τος πάντων ἐνόησε καὶ διὰ νόμων καθώρισεν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πολίτου καὶ τὸ καθήκον ὅπερ ἔχει ἡ πολιτεία νὰ κη-δεταὶ καὶ προφυλάσῃ αὐτόν· ἀλλὰ δὲν μετέβλε τὴν ἰδέαν ταύτην εἰς σφαγεῖον τῶν ἀντιπάλων τῆς Ἀττικῆς· μόνον οἱ Βούλγαροι, εὐθὺς ὡς διὰ τοῦ Ρωσικοῦ αἵματος ἀπὸ τῆς Τουρκικῆς τυραννίας καὶ ἔλαβον τὴν πολιτικὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν, μεταβάλλουσι τὴν πολιτικὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν ταύτην εἰς ἀδειαν πρὸς παντοίας κακοὺργίας.

Ἀλλ' ἂν οὗτοι κάμουν τοιαύτην κατὰχρησιν τῶν ἐθνι-κῶν ἰδεῶν, τὰς ὁποίας οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐβρῆκαν καὶ ἐδί-δαξαν τὸν κόσμον, δὲν πρέπει νὰ κάμωμεν ἡμεῖς τὴν προσή-κουσαν χρῆσιν αὐτῶν; Πρόσθετε ὅτι ἐκεῖνοι διὰ νὰ πλάσουν ὁπωδιήποτε παρεθὸν καὶ παραδόσεις, ἐπλαστογράφησαν τὴν ἱστορίαν καὶ διεφθέραιον τὴν γεωγραφίαν, εἶπαν λ.χ. ὅτι ὁ μέγας Ἀλέξανδρος καὶ ὁ θεῖος Ἀριστοτέλης ἦσαν Βούλ-γαροι, ὅτι ἡ Φιλιππούπολις ἦτο ἀρχαῖον Βουλγαρικόν κτίσμα, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἦτο ἀρχαῖον Βουλγαρικόν καὶ ἀσημὸν χωρίον κττ. ἡμεῖς θεία χάριτι οὐδεμίαν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ κλέψωμεν τὰ ἀλλότρια, ἔχομεν παρεθὸν ἰδι-κὸν μας ἀδιαφιλονίκητον καὶ μέγιστον, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχω-μεν ὀρεῖν νὰ μελετῶμεν, νὰ μαθαίνωμεν αὐτὸ καὶ διδά-σκωμεν τοὺς παῖδας ἡμῶν ἐν ταῖς σχολαῖς. Τρεῖς χιλιάδας σχεδὸν ἔτη ζῶμεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους καὶ ἀδιαλείπτως ἕως τῶρα ἐχρησμεύσαμεν τὴν λαυγὴ φάρος φωτίζων τὸν κόσμον. Καὶ κατ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς χρόνους τῆς φοβερᾶς δουλείας καὶ ἀμαθείας τοῦ Γένους μας, ἡμεῖς ἀποτελοῦμεν τὸν μόνον ὁπωδιήποτε πολιτισμένον λαὸν ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ τῇ Ἀνατολικῇ Εὐρώπῃ, καὶ τότε ἀκόμη ἐφωτισμένον Ρω-μῶνους, Βουλγάρους, Ἀρμενίους, Τούρκους κλπ.

Κατὰ δὲ τὴν μέσον αἰῶνα καὶ οἱ Ἰταλοὶ καὶ οἱ Γερμα-νοὶ πρὸς ἡμᾶς ὡς πρὸς διδασκάλους ἐφώτων καὶ ἐπαιδεύ-οντο καὶ γράμματα καὶ πολιτισμόν. Λοιπὸν πᾶσα σελὶς τῆς ἱστορίας ἡμῶν ἀποτελεῖ διπλῶς εὐγενείας, διότι πάντοτε καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους καὶ κατὰ τοὺς μεσαιωνικοὺς καὶ νεωτέρους χρόνους πάντοτε εἰργαζόμεθα ὑπὲρ τῆς ἡμερώσεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ πάντων τῶν ἀνθρώπων καὶ πάντοτε ἡ-γωνίζομεθα ὑπὲρ σωτηρίας τῶν ἀγαθῶν τούτων. Ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Εὐρώπης ἐπολεμήσαμεν πρὸς τοὺς Πέρσας ἐν Μικρασίᾳ, ἐν Σαλαμῖνι, ἐν Πλαταιαῖς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπολεμήσαμεν πρὸς τοὺς Πέρσας βραδύτερον πρὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ καὶ Συρίᾳ, μέχρι οὐ βασιλεὺς ἡμῶν Ἡράκλειος ἐτα-

πείνωσεν αὐτοὺς ὀριστικῶς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς Εὐρώ-
πης καὶ ὑπὲρ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπαλαίωμεν ἐπὶ αἰῶνας πρὸς
τοὺς Ἀραβὰς πρὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐν Μικρᾷ
Ἀσίᾳ καὶ Συρίᾳ, ἐν Κρήτῃ, ἐν Σικελίᾳ καὶ ἄλλα-
χοῦ, μέχρις οὗ ὁ βασιλεὺς ἡμῶν Νικηφόρος ὁ Φωκᾶς ἀφῆ-
ρεσεν ἀπ' αὐτῶν τὴν Κρήτην καὶ πλείστας πόλεις τῆς Συ-
ρίας καὶ ἐταπείνωσεν αὐτοὺς. Ὑπὲρ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἡγώ-
νιζόμεθα ἐπὶ αἰῶνας καὶ πρὸς τοὺς αἰμοδόρους καὶ ἀείποτε
ἀπίστους Βουλγάρους μέχρις οὗ ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης ὁ
Τσιμισκῆς καὶ Βασίλειος ὁ υἱὸς τοῦ Ῥωμανοῦ κατέδχλον, ὑπέ-
ταξαν καὶ καθυσόχασαν αὐτοὺς. Ὑπὲρ σωτηρίας τῆς Εὐρώπης
καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐμαχόμεθα ἐπὶ αἰῶνας ἐν Ἀσίᾳ καὶ
πρὸς τοὺς Τούρκους, καὶ οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι καὶ τούτους
ἠθέλομεν βαθμυδὸν καταβάλλει καὶ ὑποτάξει, ἂν μὴ ἐπῆρ-
χοντο ἐκ Δυσμῶν οἱ σταυροφόροι, πράγματι δὲ σταυροφόροι,
οἱ ὅποιοι τυχόντες εὐκαιρίας κατεκρήμυνσαν τὸ βασιλείον
μας, ἱδρυσαν κατὰ τὰς ἐν Δύσει συνηθείας τῶν μικρῶ καὶ
ἄθλια δουκάτα, ἥτοι διήρσαν τὴν χώραν μας εἰς ἑκατὸν
κομμάτια καὶ οὕτως ἔκαμον αὐτὴν εὐκολον βορὰν τοῦ ἐπερ-
χομένου ἐξ Ἀσίας θηρίου! Διότι κατ' ἀλήθειαν δὲν ἐδούλω-
σαν ἡμᾶς καὶ δὲν κατέστρεψαν οἱ Τούρκοι, ἀλλ' οἱ Χριστι-
ανοὶ τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, οἱ ὅποιοι ἐλθόντες ἐξ ἐπιβουλῆς
καθ' ἡμῶν προητοίμασαν τὴν κατὰκτησιν καὶ δούλωσιν μας
εἰς τοὺς Τούρκους, οἱ Χριστιανοὶ οὗτοι παρέδωκαν ἡμᾶς δε-
δεμένους ὀπισθάρχων εἰς τοὺς Ἀσιάτας κατακτῆτας. Πᾶσα
ἄρα σελὶς τῆς πατρίδος ἱστορίας εἴτε κατορθώματα εἴτε πα-
θήματα τῶν προγόνων καὶ πατέρων μας διδάσκει εἶναι δι-
δακτικωτάτη, πᾶσα σελὶς μᾶς συγκινεῖ, πᾶσα σελὶς μᾶς
κηρύττει τὸ μεγαλεῖον τῶν παλαιότερων γενεῶν καὶ τὰ με-
γάλα καθήκοντα ἡμῶν πρὸς τὴν ἱστορίαν ἡμῶν, πρὸς τὸ
ὄνομα ἡμῶν, πρὸς τὴν πατρίδα ἡμῶν.

Ταύτην λοιπὸν τὴν ἱστορίαν μετὰ τὰς συγκινητικὰς τῆς λε-
πτομερείας καὶ μετὰ τὰ μεγάλα γεγονότα αὐτῆς πρέπει πάντοτε
νὰ ἐπιδεικνύωμεν εἰς τοὺς νεωτέρους εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα καὶ
οὕτω νὰ προκαλῶμεν τὴν ἀγάπην, τὸν ἐνθουσιασμόν αὐτῶν
ὑπὲρ τῆς χώρας ταύτης. Πρέπει νὰ πείθωμεν αὐτοὺς ὅτι ἂν
ἐν τῇ μιᾷ μασχάλῃ ὀφείλουν νὰ ἔχουν καὶ φυλάττουν ὡς
κέρην ὀφθαλμοῦ τὸ εὐαγγέλιον τῆς ὀρθοδοξίας, ἐπίσης ὀφεί-
λουν ἐν τῇ ἄλλῃ νὰ κρατοῦν στερεῶς τὴν Ἑλληνικὴν ἱστο-
ρίαν, καὶ νὰ θεωρῶσι τὴν ἐκτέλεσιν τῶν πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν
πατρίδα καθηκόντων αὐτῶν ὁμοίως ἱερὰν, ὅπως καὶ τὴν
ἐκτέλεσιν τῆν πρὸς τὴν ἱερὰν ἡμῶν θρησκείαν Χριστιανικῶν
καθηκόντων. Ὅταν ταῦτα καταστῶσι πίστις ἀσάλευτος αὐ-

τῶν, δὲν θὰ ἐγκαταλείπουν πλέον οὕτως εὐκόλως τὴν πτω-
χὴν μας Ἑλλάδα, ἵνα ὡς τυχοδιώκται τρέχουν πανταχόσε
ζητοῦντες χρυσόν.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐπιθυμοῦντες ν' ἀναστειλωμεν, κατὰ τὸ ἐφικτόν, τὴν ἀλόγιον
τάσιν τῆς μεταναστεύσεως, ποιῶμεν γνωστόν, ὅτι ἐν ταῖς Ἡνωμέ-
ναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς δὲν γίνονται ποσῶς δεκτοὶ ἀλλ' ἀναγ-
κάζονται εἰς ἐπιστροφὴν οἱ ἐξῆς μετανάσται.

1) Οἱ πάσχοντες ἐκ νοσημάτων παραμορφούντων, ὁπωσδήποτε, τὸ
σῶμα ἢ ἐκ νοσημάτων οἰωδῆποτε μεταδοτικῶν. Πρὸς ἐξακρίβωσιν
δὲ τῆς σωματικῆς τῶν καταστάσεως οἱ ἀφικνούμενοι εἰς τὰς Ἡνω-
μένας Πολιτείας υποβάλλονται πρὸ τῆς ἀποδιβάσεως τῶν εἰς αὐστη-
ρὰν ἰατρικὴν ἐξετάσιν.

2) Οἱ μὴ ἔχοντες κατὰ τὴν ἐκεῖ ἀφίξιν τῶν τοῦλάχιστον 60 φράγκα
πρὸς δὲ καὶ τὴν δαπάνην διὰ τὸ περαιτέρω σιδηροδρομικὸν ταξίδιον,
ἐὰν κατευθύνονται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας.

3) Οἱ ἔχοντες ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν ἐτῶν 45 καὶ μὴ ἔχοντες συγ-
γενεῖς ἢ φίλους ἐγγυωμένους περὶ τῆς συντηρήσεώς τῶν ἐν περιπτώ-
σει ἀνάγκης.

4) Οἱ μεταβαίνοντες δυνάμει συμβολαίου ἐκμισθώσεως τῆς ἐργα-
σίας τῶν, συνομολογηθέντος πρὸ τῆς ἐκ τῆς πατρίδος τῶν ἀναχω-
ρήσεως.

5) Οἱ ἡλίθιοι βλάκες καὶ παράφρονες.

6) Οἱ ἐπὶ ἐγκλήματι καταδικασμένοι.

(Ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν).

Ἡ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Προκηρύσσει

διὰ τὸ ἐνεστώσ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος τὸ Λαοσάνκειον διαγώνισμα πρὸς
βράβευσιν δύο δραματικῶν ἔργων, ἱστορικοῦ δράματος καὶ κωμωδίας,
ὕπο τοὺς ἐξῆς ὅρους, συμφώνως τῇ διαθήκῃ.

Τὸ μὲν δράμα πρέπει νὰ ἔχῃ βῆσιν ἱστορικὴν τι γεγονὸς ἐκ τῆς
χιλιετοῦς ἐποχῆς τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους καὶ ἐκ τῆς ἐποχῆς τῶν
τεσσάρων αἰώνων τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας, ἢ δὲ ὑπόθεσις τῆς κω-
μωδίας νὰ λαμβάνηται ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ οἰκιακοῦ βίου τῆς ζω-
σῆς γενεᾶς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐκατέρω τῶν βραβευθησομένων ποιητῶν θέλει ἀπονειμηθῇ χιλιό-
δραχμον γέρας.

Τὰ διαγωνισθησόμενα ἔργα, εὐαναγνώστως γεγραμμένα, γίνονται
δεκτὰ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Πρυτανείας μέχρι τῆς 31 Μαρτίου 1903.
ὑποβάλλονται δὲ μετὰ συνημμένου δελτίου, ἐσφραγισμένου, φέρον-
τος ἔξωθεν μὲν ρητὸν ἐπιγραφόμενον καὶ ἐπὶ τοῦ χειρογράφου τοῦ
δράματος, ἔσωθεν δὲ τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ. Τὰ χειρόγραφα δὲν
ἀναλαμβάνονται.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ὀκτωβρίου 1902.

Ὁ Πρύτανης

(Τ. Σ.) Ν. Καζάκης

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐπιθυμοῦντες νὰ λαμβάνωσι τὰ Πάτρια, δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τοὺς κατὰ τό-
πους κ.κ. Δημάρχους, πρὸς οὓς ἀποστέλλομεν ὅσα φύλλα δυνάμεθα νὰ διαθέσωμεν δι' ἕκαστον δῆμον, ἐν σχε-
τικῇ πρὸς τὴν ἐκδοσὶν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν κατοίκων ἀναλογία.

Καίτοι δὲ κρατοῦμεν σημείωσιν, δὲν δυνάμεθα νὰ λαμβάνωμεν ὑπ' ὄψιν ἀνεξετάστως τὰ υποβαλλόμενα
ἡμῖν ἀνωνύμως ἢ καὶ ἐνυπογράφως παράπονα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπὸ τινῶν ἐκ τῶν κ. κ. Δημάρχων ἀτακτοῦ
ἢ καὶ μεροληπτικὴν διανομήν, μὴ παραδεχόμενοι κατ' ἀρχὴν ὅτι θὰ ὑπῆρχε δῆμαρχος, ἀρνούμενος καὶ ἡμῖν
καὶ τοῖς συνδημῶταις του τὴν μικρὰν ταύτην ἐκδούλευσιν.

Ἡ Διεύθυνσις

ΑΓΓΕΛΙΑΙ "ΠΑΤΡΙΩΝ,"

Δημοσιεύονται μόνον μετὰ
ἐγκρίσεως καὶ κατ' ἀποκοπήν.

Ἐξεδόθησαν

Γ. Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ

ΑΚΑΔΗΜΕΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ, ΛΑΤΙΝΙΚΗ

ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΟΜ. Α'. Δρ. 8.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἀτμοκίνητον τυπογραφεῖον

Τὸ ἡμέτερον τυπογραφεῖον συμπλη-
ρωθέν ἐσχάτως διὰ τελειοτάτων πιε-
στηρίων εἰδικῶν διὰ τὴν μετ' ἀκρι-
βείας ἐκτέλεσιν ἐπιμελεημένων ἐργα-
σιῶν, πλουτισθέν δὲ συγχρόνως δι' ἀ-
ναλόγων καλλιτεχνικῶν στοιχείων, δὲ-

νεται ν' ἀνταποκριθῇ τελείως εἰς πᾶ-
σαν ἐπαίτησιν ὑπὸ ἐποψὶν καλαισθη-
σίας καὶ ἀκριβείας.

Τυπὴμα ἐπισκεπτηρίων

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια ἐπὶ γνη-
σίου ἀγγλικοῦ χάρτου μὴ λαίου (bris-
tol-mat) διὰ νέων καλλιτεχνικῶν
στοιχείων, τέλεια ὑπὸ ἐποψὶν χάρτου
καὶ χαρακτῆρων.]